

Kössünk koalíciót!

Még javában tartanak a koalíciós kormány alakítását célzó tárgyalások, elvben tehát még minden lehet, egypárti kabinet is. Aki azonban figyeli a megbeszélésekről szóló tudósításokat, annak nem lehetnek kétségei, lesz koalíció. A szocialisták és a szabad demokraták már első alkalommal is derülátóan nyilatkoztak – persze lesznek még komoly viták, tették hozzá gyorsan –, arról nem is beszélve, hogy maga *Torgyán József* is tényként kezeli e két párt „házasságát” már hetek óta (igaz, ő a Fideszt sem az ellenzéki padsorok közé irányította, de ez most lényegtelen).

A lényeg az, hogy lesz erős kormány, már ami a parlamenti helyek számát illeti. Merthogy a koalíció erős lesz-e politikai értelemben, azt ténykedésük fogja eldönteni. De mihez is kell az erő, mit várjunk a következő négy évtől? Mindekelőtt azt, hogy a parlamentbe bejutott pártok, élükön a győztesekkel, teljesítsék ígéreteiket. Azaz stabilizálják a gazdaságot, faragják le a költségvetés hiányát, támogassák a piacgazdaság megszenvédőit, és általában az életszínvonal növelésének legalább az esélyét teremtsék meg. Ez persze természetes, magától értetődő kívánságlista, nem egyedien magyar sajátosság, hiszen hasonló gondokkal a világ minden kormányának szembe kell néznie, ha más-más szinten is.

Akad viszont néhány olyan dolog, amit mi még nem rendeztünk el rövidke, demokratikus négy évünk során, pedig azok „napnyugaton” szintén természetesek. Helyre kell billenteni az értékrendet az élet minden területén. De tisztázni kell még a szavak jelentését is. A rendszerváltás óta ugyanis amennyit haladtunk ezen az úton előre, legalább annyit csúsztunk hátra (lefelé?).

Ki kell tehát mondani végérvényesen, hogy nincs magyar és igaz magyar (meg még igazabb), hogy a „baloldali” nem negatív jelző, hanem politikai kategória, a „liberális” sem azt jelenti hogy „bolsevik”, hogy nincs külön sajtótisztesség és sajtószabadság, rendszerváltás és rendszerváltoztatás, hogy a nemzeti kultúrába beletartozik minden, ami magyar. Be kell fejezni végre mások lejárátását, mert politikai nézettől független a tehetség, a szakmai, művészi érték. Érdemei, tudása és az ország hasznára végzett munkája alapján kell megítélni mindenkit, *Soros Györgyöt*, *Hankiss Elemért*, *Gombár Csabát*, *Eörsi Istvánt*, *Bánó Andrást*, *Konrád Györgyöt* és *Mester Ákost* – csak néhány név az elmúlt esztendő „közelségei” sorából.

Hogy mindezt elérhessük, abban döntő szerepe és felelősége van az új kormánynak, mint ahogy az előzőnek is volt. Ha sikerül végre értelmetlenné tenni a szómágiát, felszámolni a szellemi drótkerítéseket, akkor van esély a felemelkedésre. Ez a ma feladata. És az – ami legalább ilyen fontos –, hogy négy év múlva ne kelljen ugyanezt leírni, behelyettesítve más szavakat és más neveket...